

Schatgraven

‘Mam, waar is Jasper?’ De stem van Kim galmt door het trapgat naar boven. Mama steekt haar hoofd over het traphekje. ‘Ergens buiten, denk ik. Ga hem maar even zoeken en zeg dat we over een half uur gaan eten.’

Kim trekt haar jas en schoenen aan en loopt de tuin in. Waar kan haar broer ergens uithangen? In de schuur misschien? Maar de schuur is leeg. De fiets van Jasper staat er wel, dus erg ver kan hij niet zijn. Ze loopt de tuin uit. ‘Jasper!’ roept ze keihard. Maar er komt geen geluid terug. Ze besluit eerst maar eens op de Slotberg te gaan kijken. Dat is een verhoogd grasveldje met veel bomen en struiken vlak bij hun huis. Daar maakt Jasper wel eens hutten, weet ze.

Op de Slotberg kijkt ze speurend rond. Dan hoort ze geluid uit de struiken komen. En inderdaad, daar is Jasper, verscholen achter hoog struikgewas. Hij is druk in de weer met een schep. Ze rent naar hem toe. ‘Wat doe je?’

‘Schatgraven!’ roept hij met een rood gezicht van inspanning. Kim kijkt in de diepe kuil die hij al gegraven heeft.

‘Wat?’

Jasper begint enthousiast te vertellen. ‘Weet je dat hier heel vroeger een burcht heeft gestaan? Daarom heet het ook de Slotberg. Een slot is een andere naam...’

Kim onderbreekt hem. ‘Ja, dat weet ik ook allemaal wel.’

‘Nou, grote kans dus dat hier onder onze voeten nog allemaal dingen liggen uit die tijd.’

Kim trekt haar wenkbrauwen op. ‘Wat voor dingen?’

‘Nou, munten, eetgerei of sieraden en zo.’

Kim kijkt nadenkend naar de bodem van het gat. ‘Hm... moet je dan niet vreselijk diep graven?’

Jasper grinnikt. ‘Misschien wel, maar dat geeft toch niet? Er komt hier toch bijna nooit iemand, dus ik kan op mijn gemak graven. Stel je voor dat ik een schat ontdek!’

Nu begint ook Kim enthousiast te worden. ‘Ik ga nog een schep halen!’ Maar dan herinnert ze zich wat. ‘O ja, mama zei dat we over een half uurtje gaan eten.’

Jasper steekt haar de schep toe. ‘Graaf jij anders nu een stukje. Dan gaan we na het eten samen verder.’

Kim pakt de schep aan en steekt het ijzeren blad diep in de grond. De aarde gooit ze met een boogje over de rand van de kuil. ‘Wel zwaar werk zeg!’ puft ze na een paar minuten. Jasper knikt. ‘Vooral die wortels zijn irritant,’ zegt hij. ‘We moeten na het eten een zaag meenemen, dan kunnen we de dikste wortels doorzagen.’

‘Gaan de bomen dan niet dood?’ vraagt Kim.

Jasper haalt zijn schouders op. ‘Eén worteltje minder geeft toch niet?’

Dan stuit de schep op iets hards. ‘Hier zit iets!’ roept Kim. De schep maakt een geluid van ijzer op ijzer.

Jasper springt ook in de kuil. Kim schept meer aarde weg. ‘Ga even opzij, dan veeg ik het met mijn handen weg,’ zegt Jasper. ‘We mogen de schat niet beschadigen!’

Hij ploft op zijn knieën en schept met zijn handen voorzichtig de aarde weg. ‘Het is rond... van ijzer. Het is een soort ketting...’ Zijn vingers krijgen grip op het voorwerp en langzaam trekt hij het uit de grond los. Als hij trekt, komen er een paar witte, langwerpige dingen mee omhoog.

‘Wat is het?’ vraagt Kim nieuwsgierig. Dan deinst Jasper opeens terug. ‘Bah...!’ Snel gooit hij de ketting op de grond. Geschrokken kijken ze in de kuil. ‘Dat... dat zijn botten,’ stamelt Jasper.

Kim overwint als eerste haar afschuw en kijkt er nog eens goed naar. ‘Weet je wat ik denk? Dat er iemand uit het dorp een tijdje geleden zijn dode hond hier heeft begraven. Die ketting was zijn halsband.’

Jasper haalt een paar keer diep adem. ‘Je bedoelt dat ik met mijn handen in een ...?’ Hij klimt uit de kuil en schopt met zijn schoenen de aarde terug. ‘Schatgraven is toch niets voor mij,’ zegt hij. ‘En nu ga ik gauw naar huis om mijn handen te wassen!’